

Hồi 6

Phá Uyển

Cô gái tên gọi Đại Uyển, mặt nhìn vừa xấu vừa dữ, nhưng đôi bàn tay lại đẹp hơn tay của đa số các cô gái khác. Mắt cô tuy vừa nhỏ vừa hẹp, nhưng lúc cười lên thì ánh mắt nhu hòa, tựa như một dòng suối xuân nho nhỏ khẽ cựa mình dưới ánh dương quang.

Lời cô nói ra tuy khắt nghiệt mĩa mai, nhưng suy nghĩ kỹ chừng như bên trong có thâm ý khác.

Cách cô xử sự tuy khiến người dở cười dở khóc, lại ngang ngược vô lý, nhưng sau đó người ta lại nhận ra là cô làm như vậy là vì người. Nếu không vì cô choàng áo của Mã Như Long, cỡi con ngựa trắng của y bỏ đi, chắc có lẽ y chẳng còn sống đến lúc này.

Bây giờ cô gái có thể đã nghe Bằng Siêu Phàm và Tuyệt Đại Sư cho biết sự tình, nhưng cô vẫn không xem Mã Như Long như là một hung thủ tàn nhẫn. Cho nên lúc này người duy nhất trên thế gian vẫn còn chịu làm bạn với y, chắc chỉ có mình cô. Thế cô gái này là một người ra sao ?

Mã Như Long vụt nói:

- Cô là một người tốt.

Y thở dài:

- Lúc ban đầu ta cứ cảm thấy cô hơi bướng và vô lý, bây giờ mới biết cô là người tốt.

Đại Uyển nói:

- Sao người biết ta là người tốt ?

- Ta không giải thích được, nhưng ta biết.

Mã Như Long cũng rót rượu mời Đại Uyển:

- Đây, ta dùng chén lớn mời cô một chén đầy.

Đại Uyển điềm nhiên cầm lấy chén rượu lớn uống cạn.

Mã Như Long chợt hỏi:

- Đại Uyển này có liên hệ gì với Tiểu Uyển kia chẳng ?
- Không !
- Đáng tiếc !
- Tại sao đáng tiếc ? Người muốn đi gặp Tiểu Uyển sao ?
- Ta quả thật rất muốn gặp cô ấy.
- Rất tiếc người tìm cô ấy không được.

Mã Như Long cười gượng:

- Rất tiếc cô ấy không phải tên là Đại Uyển.
- Vậy thì có gì đáng tiếc ?
- Nếu cô ấy tên Đại Uyển, thì ta có thể dễ tìm đôi chút, đằng này cô ấy lại tên là Tiểu Uyển.

Các cô gái dùng chén lớn uống rượu thì không nhiều, nhưng ngược lại các cô mang tên Tiểu Uyển thì chắc chắn không ít, mà ta chỉ biết độc mỗi tên cô ấy, thì làm sao tìm ra ?

- Tuy người không tìm được, nhưng cũng có người khác tìm được.
- Ai làm được điều đó ?

Đại Uyển không đáp, bỗng hỏi lại:

- Bữa nay người đã uống bao nhiêu chén rồi ?
- Tám chén, tám chén lớn.
- Vậy người còn uống thêm được bao nhiêu chén nữa ?
- Ta không biết.
- Không biết có nghĩa là còn uống được nhiều ?

Mã Như Long giải thích:

- Không biết có nghĩa là thông thường ta uống rượu không xài chén cho nên không biết.

Đại Uyển hỏi:

- Người dùng cái gì để uống ?
- Dùng vò rượu.

Đại Uyển lại cười.

- Cô tưởng ta nói dóc à ?

- Nếu quả thật tửu lượng của người cao đến thế, ta dắt người đi gặp một người.

- Đi gặp ai ?

- Đi gặp một người chưa hề dùng chén nhỏ để uống rượu, nhưng nhất định sẽ tìm được Tiểu Uyển.

- Người đó dùng cách gì để uống rượu ?

- Phá uyển.

Mã Như Long hỏi lại:

- Dùng chén bể để uống rượu, nên gọi là phá uyển ?

Đại Uyển hớn hử nói:

- Không ngờ người càng lúc càng thông minh thêm.

Mất Mã Như Long sáng lên:

- Cô nói "phá uyển" này có phải là "phá uyển" Du Ngũ chăng ?

- Không phải ông ấy thì còn ai nữa ?

Quả thật ngoài Du Ngũ ra chẳng thể nào tìm ra một người khác giống như thế. Không ai uống rượu bằng y, cũng không ai biết cách thưởng thức rượu bằng y. Chẳng ai ăn bằng y, cũng chẳng có ai biết cách ăn như y.

Du Ngũ nổi tiếng dĩ nhiên chẳng phải chỉ hai thứ này, một thời đệ nhất danh hiệp Diệp Khai đã từng tặng cho y mười sáu chữ:

"Bần vô lập trùy, phú khả địch quốc, danh mãn thiên hạ, vô nhân thức đắc".

(nghèo đến không chỗ cắm dùi, giàu ngang với một nước, tiếng tăm khắp thiên hạ, nhưng không người biết đến)

Mười sáu chữ này diễn tả con người Du Ngũ rất chính xác. Trong thiên hạ, buôn muối là nghề giàu nhất, còn dễ kiếm tiền nhất là buôn bán các thứ dầu gạo, vải vóc tơ lụa, hàng gỗ, và mở tiệm tạp hóa. Du gia tại Giang Nam chẳng những là chỗ buôn muối lớn nhất vùng, mà cũng là chủ thầu bốn loại buôn bán nói trên, cho nên có thể nói là giàu nhất trong những kẻ giàu, phú khả địch quốc.

Giang Nam Du gia có năm anh em, Du Ngũ là Ngũ đại gia.

Ngược lại kẻ nghèo nhất trong thiên hạ tất nhiên là kẻ ăn mày. Du Ngũ cũng là anh cả của phe ăn mày, tức là đương kim bang chủ Cái Bang. Tuy rằng danh tiếng y nổi khắp thiên hạ, nhưng số người từng thấy mặt y không nhiều, cho nên đa số ai có gặp y cũng không nhận ra y là ai. Thế nhưng thuộc hạ của y gồm vô số các huynh đệ của Cái Bang, rải rác khắp hai bên bờ sông Hoàng Hà, đại Giang Nam, Bắc. Do đó nếu cần kiếm người khó kiếm, chỉ có nước tìm đến y.

Mã Như Long hỏi:

- Cô tìm được ông ta ?
- Ta mà không tìm ra, thì còn ai tìm ra.
- Thế ông ta đang ở đâu ?
- Đang ở chỗ ăn cơm uống rượu.

Đệ tử Cái Bang lấy trời đất làm nhà, có miếng thì ăn, ở chỗ nào ăn cũng được, ở đâu uống cũng được. Nơi có rượu có đồ ăn tuy không ít nhưng thông thường vẫn là những quán ăn hoặc quán nhậu. Đại Uyển dắt Mã Như Long vào một tiệm ăn nhỏ xíu, chỉ có được hai cái bàn bẽ cộng thêm vài cái ghế xiêu vẹo.

Mã Như Long vừa bước vào liền ngửi thấy ngay mùi hôi của đậu hủ thối, mấy món ăn bày trên một cái bàn nhỏ đã đổi màu, trông vừa khô vừa cứng, giống như đồng sỏi đào ra từ trong ống cống, cho dù là người đói hết ba ngày ba đêm cũng không có can đảm ăn thử. Tiệm ăn này buôn bán ra sao, chỉ cần nhìn mấy món ăn này cũng đủ tưởng tượng được. Du Ngũ mặc dù thuộc Cái Bang, nhưng kể như là một vị bang chủ sạch sẽ cầu kỳ nhất từ trước đến nay, đối với thức ăn lại càng không bao giờ cầu thả, làm thế nào y lại đến một nơi như vậy để ăn uống ?

Nơi đây một thực khách cũng không có, đến như lão già chưởng quản kiêm sai vặt cũng dường như đang ngủ gục. Đại Uyển bước đến kê tai lão khẽ nói vài câu, thì lão tỉnh ngay lập tức, đôi mắt già nua mệt mỏi bỗng trở nên sáng quắc. Tàng long ngọa hổ trong giang hồ vẫn có, phải chăng lão già này cũng là một võ lâm cao thủ ẩn mình ?

Lão già mãi nhìn Đại Uyển với ánh mắt kỳ quái, vừa tỏ ra kinh ngạc, lại vui mừng, tựa như một đứa trẻ bỗng nhiên gặp được một vị danh nhân hàng ngưỡng mộ bấy lâu. Như Mã Như Long, tướng cao ráo đẹp trai, kể như một mỹ nam tử hiếm thấy trong thiên hạ, đi bất cứ nơi đâu cũng được người chú ý. Thế mà lão già chẳng thèm nhìn y, bên cạnh Đại Uyển vị bạch mã công tử này lại trở nên thất thế kém sắc. Mã Như Long cảm thấy thật thú vị.

Lão già bỗng thở ra một hơi dài, lẩm bẩm nói:

- Không ngờ, không ngờ, thật không ngờ.

Đại Uyển hỏi:

- Lão không ngờ ta sẽ đến à ?

- Được diện kiến cô nương giá lâm, cả đời lão sống cũng không uống.

Lão già đột nhiên quì xuống, phục mình trên mặt đất, hôn lấy chân của Đại Uyển. Thái độ của lão còn cung kính hơn một thần tử trung thành được tham kiến hoàng hậu. Sau đó lão đứng dậy nói:

- Ngũ gia đang ở phía sau trong nhà bếp, xin mời cô nương đi theo lão.

Mã Như Long càng lấy làm kỳ thú, cô gái cực kỳ xấu xí này có lai lịch ra sao ? Kể khác rất cung kính đối với cô, còn cô ta thì điềm nhiên chấp nhận, như thể đây là chuyện tự nhiên, phải là như vậy. Đại Uyển như đọc được ý nghĩ của Mã Như Long, cô lạnh nhạt bảo:

- Lão già này vốn là một kẻ sai vặt trong nhà bếp của nhà ta, qui củ nhà vẫn rất trang trọng.

Mã Như Long rất muốn hỏi:

"Chẳng lẽ người hầu nào trong nhà cô mỗi lần gặp cô đều hôn chân sao ? Cả trong hoàng cung đại nội cũng chưa hề có qui luật như thế".

Y không hỏi vì lúc này họ đã đi vào nhà bếp.

Không ai ngờ được bên trong một tiệm ăn nhỏ xíu vừa dơ vừa hôi thối, lại có một nhà bếp bề thế. Căn bếp rộng lớn, sạch sẽ, sáng sủa, từng loại dụng cụ được sắp xếp ngăn nắp, chén đĩa sạch bóng, ngay cả khoảng trần phía trên lò lửa cũng không thấy một chút vết ám khói. Thiên Mã Đường cũng là một thế gia, dùng thức ăn cũng rất cầu kỳ, nhưng nhà bếp của Thiên Mã Đường cũng chưa chắc rộng rãi sạch sẽ như nơi đây.

Trong bếp có một người đang nấu đồ ăn. Bất kỳ ai trong lúc nấu ăn, dáng vẻ đều khó mà ưa nhìn, nhưng người này thì ngoại lệ. Tay y cầm xẻng cũng giống như tay cầm bút của đại họa gia nổi tiếng thời xưa Ngô Đạo Tử, hay như tay cầm kiếm của tuyệt đại danh kiếm Tây Môn Xúy Tuyết, chẳng những tư thế và động tác nhìn rất ưu mỹ, lại rất chuyên tâm thành ý.

Người này đang chiên đậu hủ, là đậu hủ nhồi tôm. Đậu hủ chưa chiên vàng, nên lão già đứng sau lưng người này không dám quấy rầy y. Đại Uyển cũng không gọi y. Vóc người y không cao lắm, gương mặt trắng trơn, mình mặc trường bào bằng vải gai,

tuy áo có chỗ vá nhưng rất sạch, một vết dơ cũng không thấy. Trông y giống như một tú tài hồng thi lỗ vận.

Mã Như Long hỏi nhỏ:

- Ông ấy là Giang Nam Du Ngũ ?

Đại Uyển thở dài:

- Ngoài ông ấy ra còn ai nữa ?

Lúc này đậu hủ đã chiên xong, chảo đã rời bếp lửa. Du Ngũ dùng xẻng vớt từng miếng đậu hủ ra, mỗi miếng được chiên đều rất vừa. Từng miếng đậu hủ được chiên vàng bằng lửa riu riu, được xếp vào đĩa sứ trắng tinh, trông giống như từng miếng vàng. Nhưng vàng chẳng thể nào có mùi thơm hấp dẫn như vậy. Du Ngũ nhìn đĩa đậu hủ chiên, cảm thấy rất hài lòng. Y dùng hai tay bưng đĩa đậu hủ đặt trên một cái bàn gỗ đã được lau sạch bóng, rồi thở nhẹ một hơi, sau đó mới ngừng đầu lên. Rốt cuộc y đã nhìn thấy Đại Uyển:

- Là cô nương đấy à ?

- Là tiểu muội.

Đại Uyển cười lớn, chẳng lộ vẻ dễ ghét chút nào:

- Chẳng ngờ Ngũ gia vẫn nhận ra muội.

Thái độ của Du Ngũ đối với Đại Uyển rất ôn hòa, y nói:

- Cô có uống rượu rồi phải không ?

- Có uống một chút.

- Vậy thì đúng lúc quá, ta đang muốn kiếm người đến cùng ta uống rượu.

Du Ngũ mỉm cười nói tiếp:

- Uống rượu cũng giống như đánh cờ, phải có hai người mới thú.

Đại Uyển nói:

- Ba người cùng uống càng thú hơn nữa, muội đã kiếm thêm một người đến uống với Ngũ gia.

Du Ngũ giờ mới nhìn qua Mã Như Long một cái rồi nói:

- Hắn cũng uống rượu sao ? Cũng uống được à ?

Đại Uyển nói:

- Nghe nói tử lượng của hấn cũng khá.

Du Ngũ hỏi:

- Cô nghe ai nói ?

- Nghe hấn nói.

- Lời hấn nói cô đều tin cả à ?

- Sao Ngũ gia không thử đi thì biết ?

Du Ngũ mỉm cười:

- Được, được lắm.

Đậu hủ chiên rất ngon. Mã Như Long không làm khách, ăn một hơi hết ba miếng, ăn một miếng thì uống một chén rượu, làm một hơi hết ba chén lớn.

Du Ngũ cũng uống liền ba chén. Chén y dùng quả thật là một cái chén bể, chén rất lớn, đã bị bể thành ba mảnh nhưng được vá ghép lại. Chén có màu xanh nhạt, tựa như màu trời xanh sau cơn mưa.

Mã Như Long bỗng lên tiếng:

- Hảo uyển.

Du Ngũ hỏi:

- Túc hạ nhìn ra được chỗ quý của cái chén này à ?

Mã Như Long đáp:

- Chén này được sản xuất từ lò nung tốt nhất, ngoại trừ hoàng cung đại nội, không tìm được cái chén thứ ba trong thiên hạ nữa.

Du Ngũ nói:

- Đúng vậy, loại chén này đích thực chỉ có hai cái.

Y nhìn Mã Như Long mỉm cười:

- Thì ra túc hạ cũng có nhãn lực rất khá, chẳng những nhìn người cũng khá, mà xem chén cũng không kém.

Đại Uyển lạnh nhạt lên tiếng:

- Hấn nhìn người chưa chắc đã hay.

Du Ngũ cả cười:

- Nếu hấn thiếu nhãn lực nhìn người, làm sao lại chọn trúng cô ?

Đại Uyển làm như không nghe thấy câu nói này, nhưng Mã Như Long hơi đỏ mặt.

Du Ngũ bỗng nói:

- Hai người tìm ta, dĩ nhiên chẳng phải chỉ để uống rượu.

Mã Như Long nói:

- Tại hạ muốn tìm một người nhưng tìm không được.

Du Ngũ hỏi:

- Túc hạ muốn nhờ ta tìm giùm ?

- Phải !

- Túc hạ muốn tìm ai ?

- Tìm Tiểu Uyển.

Du Ngũ lại bật cười lớn:

- Tiểu Uyển không bằng Đại Uyển, túc hạ đã có Đại Uyển, tại sao phải đi tìm Tiểu Uyển ?

Nhãn lực của vị giang hồ danh hiệp này không khá mấy, y lầm tưởng Mã Như Long là người tình của Đại Uyển.

Một người xấu xí cực kỳ, một người là mỹ nam tử, Du Ngũ đúng lý phải nhận ra chỗ bất cập của cả hai.

Đại Uyển chẳng hiểu sao cố ý hỏi:

- Tiểu Uyển tại sao không bằng Đại Uyển ?

Du Ngũ đáp:

- Bất luận là dùng để đựng rượu hay thức ăn, chén nhỏ đều không to bằng chén lớn, đương nhiên Tiểu Uyển không bằng Đại Uyển rồi.

Đại Uyển lại hỏi:

- Vậy còn chén bể ?

- Chén bể lại càng hơn cả chén lớn.

- Tại sao thế ?

Du Ngũ giải thích:

- Một cái chén bị bể chắc chắn đã chịu qua nhiều chua cay ngọt đắng, tựa như con người, phải trải dầu sương gió mới già, người già lúc nào cũng nhiều kinh nghiệm hơn trẻ nhỏ, cũng như gừng già mới cay.

Y cầm chén bể của mình lên, một hơi uống cạn, cả cười bảo:

- Cho nên chén bể đương nhiên càng hơn chén lớn.

Đại Uyển cũng cười nói:

- May mà chúng ta đều là người, không phải chén. Tiểu Uyển này chẳng những hơn Đại Uyển, mà hơn cả "phá uyển" nữa !

- Có chuyện đó à ?

- Muội biết vị Tiểu Uyển này nhất định là một cô gái rất là đẹp, lại ôn nhu, đa tình.

- Sao cô biết rõ vậy ?

- Bởi vì cô ấy là người tình của Khuê Phụng Thành, cô được Ngân Thương công tử ưa thích, dĩ nhiên là không khó nhìn và khó chịu như muội.

Du Ngũ bật cười:

- Thì ra Tiểu Uyển đã thuộc về người khác, hèn chi cô chịu nhờ ta tìm giùm cho hấn.

Y không để cho Mã Như Long biện bạch, cũng không hỏi thêm, chỉ nói:

- Chúng ta hãy đổi chác với nhau.

Mã Như Long hỏi:

- Đổi chác gì ?

Du Ngũ nói:

- Túc hạ ở đây dùng chén lớn uống rượu cùng ta, rồi ta sẽ tìm giùm vị Tiểu Uyển này.

- Được !

- Trong vòng ba ngày, chắc chắn ta sẽ có tin tức cho túc hạ.

- Vậy tại hạ sẽ ở đây cùng Ngũ gia uống hết ba ngày.

Du Ngũ hỏi:

- Dùng chén lớn uống ?
- Đương nhiên là dùng chén lớn.
- Ta uống bao nhiêu thì tức hạ uống bấy nhiêu ?
- Đúng !

Du Ngũ nhìn Mã Như Long một lúc, mới hỏi:

- Tức hạ có biết ta có tài gì nhất chẳng ?
- Ngũ gia nói đi !
- Tài số một của ta là ăn, uống và ngủ.
- Ăn và ngủ thì tại hạ không dám chắc, nhưng uống rượu thì có thể thử với Ngũ gia.

- Tức hạ không sợ say à ?
- Có say chết tại hạ cũng uống.

Du Ngũ cười nói:

- Tốt lắm, được lắm.

Trên đời này quả có loại người đến chết cũng không nhận thua, Mã Như Long là một trong số đó. Đứng nhìn hai người chén cạn chén đầy, Đại Uyển bỗng than thở:

- Trước khi đi, mẫu thân có dặn kỹ muội là ngàn lần vạn lần không được uống rượu say, càng không được đi chọc người uống say. Mẫu thân nói là trên đời này tất cả các túy quý đều giống nhau, chẳng những thần trí bất minh, mà đối với người khác cũng ngang bướng vô lý. Cho nên một nữ nhân thông minh nếu gặp phải một túy quý, thì cách tốt nhất là mau trốn cho thoát nợ.

Mã Như Long nói:

- Có lý.

Lại uống tiếp một chén:

- Rất ư hữu lý.

Đại Uyển lại nói:

- Hai tên túy quý thì càng hỏng việc hơn một.

Du Ngũ lên tiếng:

- Đúng vậy, trên đời này chỉ có hai người uống say mới hư hơn một người.

Đại Uyển thở ra:

- Nhưng mà muội sắp nhìn thấy hai tên túy quỷ rồi.

Du Ngũ hỏi:

- Đâu ? Túy quỷ đâu ?

- Hình như đang ở đây, ngay trước mặt muội đây.

Du Ngũ nhìn Mã Như Long, Mã Như Long nhìn Du Ngũ, cả hai cùng phá cười lớn.

- Mẫu thân muội chỉ dặn là lúc gặp một túy quỷ phải bỏ trốn, chứ không có dặn nếu gặp phải hai túy quỷ thì phải làm sao ?

Đại Uyển lại cười nói tiếp:

- Nhưng mà may quá muội nghĩ ra một cách rồi.

Du Ngũ hỏi:

- Cách gì ?

- Muội cũng uống say.

Cô cũng rót một chén rượu lớn:

- Đến lúc muội cũng biến thành một kẻ say thì không còn sợ túy quỷ nữa.

Du Ngũ vỗ tay:

- Hữu lý.

Mã Như Long xen vào:

- Chỉ có một điểm không hay.

- Điểm nào ?

- Ba túy quỷ chẳng phải tệ hại hơn hai sao ?

Du Ngũ đáp:

- Đúng vậy, ba dĩ nhiên tệ hơn hai.

Mã Như Long than dài:

- Bây giờ tại hạ đã gặp ba túy quỷ, bởi vì tại hạ đang là một.

Lúc này Mã Như Long chưa say, lời nói cũng chưa phải lời của kẻ say, mà là lời của một người mang nhiều tâm sự, cảm xúc. Không ai chạy trốn khỏi chính mình được, những sai lầm, hối hận, trách nhiệm của mình đều chẳng thể vứt bỏ được, bởi nó như cái bóng của mình, lúc nào cũng kề bên.

- o O o -